

Iskustvo duhovnog zvanja

Mladomisnik o zvanju i putu do svećeništva

Fra Perica Maslač, Šibenik
– župni vikar u
Župi Gospe van Grada

Opća je činjenica da bilo koja društvena pojava djeluje na ljude, na njihovo raspoloženje i vladanje, bilo pozitivno bilo negativno. Ali vjera sigurno djeluje najdublje, jer dopire do čovjekove srži, do svetišta savjesti, do životnoga izvora. I to djeluje u čitavu rasponu životnoga disanja, od kolijevke do mrtvačkog lijesa, osmišljavajući zagonetku

ljudskoga postojanja i povezujući ovaj vremeniti grad s onim vjekovitim.

Djetinjstvo na rodnoj grudi

Vjera koju sam primio obredom krštenja, na svetkovinu Male Gospe, na dan kad je Crkva u Hrvata u Mariji Bistrici slavila „Trinaest stoljeća kršćanstva u Hrvata“; protkala je moje djetinjstvo pohađanjem nedjeljne svete mise, molitvama, blagoslovima,

Svećeništvo je dar milosti Božje, koju mi je iskazao djelovanjem svoje moći. Božja milost duhovnog poziva, kojeg sam osjećao čitavo svoje djetinjstvo, koju nisam zaslužio, dala mi je snagu da nakon osmog razreda učinim jedan mali korak, ali s druge strane tako velik, i odgovorim: „Evo me“.

kroz formaciju

svjedočenjem i poštovanjem. Duboko povjerenje i uvjerenje u Božju prisutnost uvijek je bila u mom srcu. Poštovanje prema svećeniku u kojem se uvijek častio Božji predstavnik ostalo je i danas, i kad sam i sâm svećenik. Pošto sam rođen na blagdan sv. Ivana Marije Vianneya, zaštitnika svih svećenika i župnika, posebno onih na malim i zapuštenim selima, smatram ga uz svoga seoskog župnika koji mi je usadio temelje vjere, svojim zaštitni-

kom i zagovornikom kod Boga. Rodna gruda i domaći krš u Dobranjama neretvanskim, koji je kroz stoljeća gojio i odgojio mnoge generacije i svojom tvrdoćom stvarao čvršće karaktere, negoli modreni grad, ostavio je i na meni trag svoje tvrdoće, ali i osjetljivosti koju i dan danas nosim u sebi. Preseljenjem u „moderni“ grad (Metković) polako upijam njegove prednosti i nedostatke. Crkva Sv. Franje Asiškog, nikla „iz ševara“, privlačila me svojim gostoprimstvom i za dugi niz go-

dina zaduživala i postala drago mjesto, gdje sam dobivao nebrojene milosti i duhovne okrepe te kršćanski odgoj i pouke, posredstvom otaca franjevaca – sinova sv. oca Franje.

Vjerujem da je, slušati Božju riječ i služiti joj, najveća milost koju sam mogao dobiti: Riječi istine i pravde, Riječi mudrosti i milosti, Riječ mira i milosrđa, Riječ života vječnoga. Da bi se to uistinu i moglo, potreban je Božji poziv, a On zove koga i kako hoće, poziva uvijek, poziva i danas.

Od sjemeništa do svećeništva

Svećeništvo je dakle dar milosti Božje, koju mi je iskazao djelovanjem svoje moći. Božja milost duhovnog poziva, kojeg sam osje-

Usred vodene arene, poput zlatne medalje, smjestio se Visovac prekriven zelenilom iz kojeg stidljivo izviruje toranj samostana, koji te poput glasa sirena privlači, ne da ti naudi nego da te približi Tvorcu svega.

ćao čitavo svoje djetinjstvo, koju nisam zaslužio, dala mi je snagu da nakon osmog razreda učinim jedan mali korak, ali s druge strane tako velik, i odgovorim: „Evo me“. Taj me odgovor „odveo“ u mojoj četrnaestoj godini u sinjsko sjemenište (1998. godine) pod okrilje Gospe od Milosti, koja me pratila svojim zagovorom kod Sina kroz moje đačke dane u Sinju. Uz učenje koje je vrlo važno za intelektualni razvoj jednog mladića koji je sjemeništarc, važan je i odgoj srca i duše. Službu bilo odgojitelja ili duhovnika svi su franjevci nastojali odgovorno i

savjesno vršiti, tim više jer se radi o mladićima koji trebaju upoznati sebe, oplemeniti karakter i odgojiti volju. Oni nam preporučuju svladavanje, odricanje, samozatajnost, pokoru, samoodgoj, upozoravaju na nedostatke, napasti i kušnje. Nadasve preporučuju ljubav prema Bogu i prema bližnjemu, ljubav koju je imao sv. Franjo prema svim stvorenjima.

Znamo dobro što je divljaka, a što kalem. Poslije kalemljenja, voćka donosi plodove, ali, ako ista ruka koja kalemi ne zna danima i godinama krotiti preostali dio divljake (ispod kalema), divljaka

će brzo pokazati svoju staru zlu ćud („pravu narav“). Svaki čovjek baštini od praroditelja onu „divljaku“, a „kalem“ od Boga. Odgoj čovjeka u vjeri i za život traži svakodnevno „oplemenjivanje“, dobro vladanje, poslušnost, ustrajnost u radu. Božji „kalem“ su Božji darovi i milost koju čovjek prima, u svom životu, za svoju vlastitu izgradnju. Čovjek također sudjeluje u odgoju i sazrijevanju drugoga čovjeka cijelog života svojim primjerom, učenjem i molitvom. Prvi čovjekovi odgojitelji su njegovi roditelji, zatim braća, sestre, rodbina, učitelji, prijatelji, Crkva, a Božji „kalem“ bdije nad svima. Službu odgojitelja vjere i života u sjemeništu i gimnaziji u Sinju vrše i svi profesori – bilo oci franjevci, bilo laici.

Uz sav odgojni, obrazovni i duhovni život u sjemeništu na prvo mjesto stavljam pobožnost prema Majci Božjoj jer smo mi sjemeništarci „Gospini pitomci“, pred čijom smo se Prilikom svake subote točno u podne molili za svoj odgoj, obrazovanje i duhovni život. A duhovni se život sastojao od sv. mise, molitve Časoslova, duhovnih razgovora, čitanja duhovnog štiva, egzorta, razmatranja, duhovnih vježbi, svibanjske pobožnosti...

Novicijat kao vrijeme intenzivnijeg uvođenja u redovnički život i vrijeme kušnje uveden je u Franjevačkom redu 22. rujna 1220. godine bulom pape Honorija III. *Cum secundum consilium*. Bulom se određuje da svi koji se žele priključiti Redu moraju proći vrijeme kušnje od godinu dana, da se oni koji će prihvatiti redov-

Bogoslovi nose sliku Gospe Sinjske

Božja ruka koja me vodila i vodi kroz život, dovela me do „oltara“. Božja ruka koja mi je dala milost da budem svećenik, neka bude uza me kod svake svete mise, kod svakog služenja Bogu i bližnjemu.

ničku stegu kroz određeno vrijeme kušaju i da se u njoj vježbaju. Pod vodstvom odgojitelja (meštra) tijekom godine novicijata na Visovcu, „oltaru na jezeru“, proučavali smo (nas sedmorica) temelje i zakonitosti života zajednice u kojoj želimo postati punopravni članovi – i to teoretski i praktično. Teoretski – izučavajući spise, smjernice, knjige u kojima se obrađuje Pravilo i dokumenti Reda, kao i sam povijesni hod i razvoj Reda i Majke Provincije. Praktično – svakodnevno promatrajući u samostanu stil i način života i stvarne zakonitosti života zajednice, uz neizostavnu svakodnevnu svetu misu, molitvu Časoslova i razne franjevačke molitve, poput franjevačke krunice.

Usred vodene arene, poput zlatne medalje, smjestio se Visovac prekriven zelenilom iz kojeg stidljivo izviruje toranj samostana, koji te poput glasa sirena privlači, ne da ti naudi nego da te približi Tvorcu svega. Udaljen od „suvremene civilizacije“, „miljama daleko“, svakog došljaka ostavi bez daha. Najljepše od svega bila mi je molitva krunice i večernje molitve u predvečerje, nakon dana provedenog u Remetiću ili Mačkovicima (mjestu gdje smo jačali svoje tjelesne mišiće), šetajući oko otočića ili sjedeći kod „mlina“, dok je sunce polagano poput pogrbljenog seljaka umornog nakon cjelodnevnog

oranja odlazilo na počinak. Sklad otočića, njegove flore i faune, ne remeteći pritom postojeći sklad, nadopunjuju svojim jednostavnim izgledom crkvice i samostan, strpljivo građene rukama fratarata i đaka (novaka), odaju dojam da su tu izrasle zajedno s okolnim raslinjem. Dan polaganja prvih, privremenih, redovničkih zavjeta – siromaštva, čistoće i poslušnosti – je ujedno i dan opraštanja s otočićem. Komadić srca je ostao ležati na sivom kamenu, milovan sjenkom maslina i uspavljivan pjevom Krke. A duša se poput nemirnog djeteta, otima pred nepoznatim i vraća u krilo majke Gospe Visovačke, čeznući da u njezini zagrljaju zauvijek usne.

Bogoslovija je ustanova u kojoj se odgajaju kandidati, koji su se, nakon završenog novicijata, opredijelili za redovničko i svećeničko zvanje. Sav odgoj bogoslova ide za tim da se oni izgrade kao pravi pastiri duša po uzoru našega Gospodina Isusa Krista, Učitelja, Svećenika i Pastira. Dvije glavne odrednice u životu bogoslovije su intelektualna izobrazba i duhovnost. Svaki dan bogoslovi slave sv. misu i imaju redovite zajedničke molitve: moljenje Časoslova, klanjanje pred Presvetim i moljenje krunice, zatim duhovne vježbe.

Vrijeme u bogosloviji je također i nadasve vrijeme studiranja. Kršćanska vjera ima jednu racionalnu i jednu intelektual-

nu dimenziju. Bez njih vjera ne bi bila to što jest. Stoga je važno temeljito poznavati Sveto pismo kao cjelinu, crkvene oce i velike crkvene sabore; zatim razumijevanje pojedinih istina i sadržaj vjere u njihovu jedinstvu, štoviše, u njihovoj krajnjoj jednostavnosti; poznavati bitna pitanja iz moralne teologije i društvenog nauka Crkve, crkvenog prava, ekumenske teologije; poznavanje različitih kršćanskih zajednica i temeljno poznavanje velikih religija, kao i filozofije; a sve to pomaže razumjeti ljudska traženja i pitanja na koje vjera želi dati odgovor. Božja ruka koja me vodila i vodi kroz život, dovela me do „oltara“. Božja ruka koja mi je dala milost da budem svećenik, neka bude uza me kod svake svete mise, kod svakog služenja Bogu i bližnjemu.

Sveti Franjo, zagovaraj nas

Mi ti se, sveti Franjo, utječemo, da pomogneš našim sjemeništarcima, novacima i bogoslovima u njihovu odgoju i studiju, da se jave novi kandidati, oduševljeni svećeničkim i redovničkim zvanjem, *sposobni i željni posla na njezi Gospodnjoj, kandidati koje ljudska hladnoća ne umara, a poteškoće ne plaše, koji su voljni ispuniti volju Božju, a ona je „posvećenje naše“* (1 Sol 4,3). Utječemo ti se, sveti Franjo, mi današnji franjevci, da ostanemo sastavni dio povijesti i života našega naroda kao što su to naša braća bila kroz stoljeća, kako i Ivo Andrić u pripovijesti *Za logorovanja* kaže: *Kad propadne sav svijet i sve države, vjeruj, ovi će fratri plivati kao zejtin pri vrhu.* ❖